

Buletin Ortodox 87

Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website :www.sfmariakitchener.com
facebook: Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni

Sămânța, între fragilitate aparentă și putere dumnezeiască

Sămânța e atât de mică, atât de fragilă și nesemnificativă încât poate fi pierdută, ignorată, neglijată, aruncată sau strivită. Și cu toate acestea, semințele ascund viețile și proiectele extrem de complexe ale unor largi variațiuni de plante și viețuitoare de tot felul. Sămânța, cu planul ei încifrat, n-a fost aruncată de Creator pe altă planetă, ci acolo unde i s-a creat un mediu

propice de dezvoltare, adică pe Pământ, unde miraculos își descifrează produsul finit în toată splendoarea lui arhitecturală.

Învățătura lui Hristos, asemenea unei semințe, nu se dezvăluie omului ca un sistem filosofic, ori științific, cu pretenții elitiste, ci este la îndemâna oricărui om care vrea să se hrănească spre viața cea veșnică. Dumnezeu nu își dezvăluie majestatea, forța, vasta și indescifrabila complexitate a Atotștiinței Sale, nu ne prezintă învățătura Sa, cerându-ne să citim biblioteci de cărți ca să-L înțelegem, ci ne prezintă învățătura Sa ca fiind asemenea unei semințe.

Sămânța, atât de nesemnificativă, în condiții prielnice, ea poate deveni o forță ieșită din comun! Așa este și Evanghelia lui Hristos. Nu este biblioteca din Alexandria, nici cea a congresului SUA, ci e asemenea bobului de muștar sau al ghindei de stejar, pe cât de umilă, pe-atât de puternică și de roditoare.

Însuși Dumnezeu, în loc să se descopere în toată măreția și splendoarea Sa divină, S-a întrupat om dintr-o sămânță umană, pe care a și îndumnezeit-o! Ne putem da seama cum cea mai mică sămânță este, de departe, infinit mai cuprinzătoare în inteligență și informație decât toată știința omului acumulată de la începuturile existenței sale. Recitind pilda semănătorului, să ne întrebăm:

ce fel de ogor sufletesc sunt eu? Apoi să ne răspundem cu onestitate la întrebarea: sunt eu, oare, ogorul fertil, roditor de iubire dumnezeiască?

„Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și pe când semăna el, una a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră; și dacă a răsărit s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut în mijlocul spinilor; și spinii, crescând împreună cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și a crescut și a făcut rod înșutit". Pe acestea spunându-le, a strigat: „Cel ce are urechi de auzit, să audă!". Și ucenicii Săi Îl întrebau ce înseamnă această parabolă. Iar El a zis: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu; dar celorlalți, în parabole, ca văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă. Iar parabola aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care primesc cu bucurie cuvântul când îl aud, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Iar cea căzută între spini sunt cei care aud, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc întru răbdare.” (Luca 8, 5-15) p. didel

Mitropolitul Athanasie: "Este firesc ca în Biserică să existe sminteli, să existe căderi, neputințe omenești, fie din partea credincioșilor, fie din partea clericilor."

Mitropolitul Athanasie al Limassolului

„Știm că Biserica este Trupul lui Hristos. Trupul omului, de pildă, este un organism – câți microbi intră în fiecare zi în trupul omului? Dar alimentele pe care mâncăm – toate sunt bune, toate sunt curate? Organismul preia alimentele, le alege înăuntrul său, păstrează ceea ce este nevoie și restul elimină. Acest lucru se întâmplă și în

Biserică, Trupul lui Hristos. Toți avem ideile noastre, pozițiile noastre, teoriile noastre – dar, până la urmă, ceea ce se impune este adevărul lui Hristos. Eu nu mă tem de anumite greșeli care au loc în Biserică, pentru că știu că nu sunt eu mântuitorul Bisericii – Mântuitorul Bisericii este Hristos. Hristos nu are nevoie de mântuitori. Noi nu trăim în Biserică ca să salvăm Biserica, aceasta este o concepție romano-catolică. Noi trăim în Biserică nu ca să o salvăm, ci ca să ne salvăm noi, ca să primim sfințenia Capului Bisericii, care este Hristos” (Mitropolitul Ierótheos al Nafaktosului).

Citind Evanghelia sau Viețile Sfinților, se naște în noi impresia că Biserica înseamnă sau trebuie să însemne un loc în care totul e perfect, fără cusur, fără lucruri care să ne scandalizeze, iar membrii Bisericii, și în special clericii, păstorii ei, trebuie să fie oameni fără de greșală, care întruchipează întocmai tot ceea ce zice Evanghelia și Viețile Sfinților. Într-adevăr, acesta este idealul, aceasta ne-o dorim. Și într-adevăr, în istoria Bisericii au existat, există și vor exista întotdeauna oameni care au păzit cuvântul lui Dumnezeu și au ajuns la măsura sfințeniei, slăvindu-L pe Dumnezeu prin viața lor în lume, iar Dumnezeu i-a proslăvit pe ei, dăruindu-le plinătatea darurilor Duhului Sfânt.(...)

„Biserica este formată din oameni, nu din îngeri”

Lucrul acesta este foarte important deoarece, știți, un „neajuns” – să-i spun așa, dacă-mi permiteți – al vieților sfinților, este că sfinții sunt prezentați în măreția lor duhovnicească, iar înlăuntrul nostru, al celor ce citim, se întipărește imaginea că oamenii aceștia, sfinții, au fost ca și când n-ar fi fost oameni. De exemplu, un sfânt contemporan, Starețul Paisie. Când citim viața Starețului Paisie, două-trei, câte s-au scris, îl vedem în fața noastră pe acest om sfânt, cum a început, cum a crescut, cum s-a nevoit, harismele lui Dumnezeu care erau asupra lui cu putere, darurile Duhului Sfânt, toată această serie de minuni care l-a însoțit întreaga viață. Când cineva trăiește împreună cu sfinții, va vedea că sfinții – da, felul în care sunt descriși este exact, chiar cu mult mai mult decât se spune, însă ei nu încetează să fie oameni. Sunt și ei oameni. Nu păcătuiesc, desigur, așa cum păcătuim noi, dar au și ei neputințele lor omenești – ciudățeniile uneori, greșeli omenești, foarte multe greșeli, pentru că așa e omul. Omul, chiar și când a ajuns la sfințenie, nu încetează să mai fie om. Are în continuare asupra sa pecetea nedesăvârșirii omenești. Desigur, biruiește patimile și păcatul, și totuși nedesăvârșirea omenească o are. Nedesăvârșirea omenească nu înseamnă că este și păcat. Nu este păcat. Când cineva trăiește împreună cu sfinții poate să se scandalizeze la început, să spună: „E posibil ca sfântul acesta mare să fie stăpânit de acest lucru?”.

Să vă dau un exemplu simplu. Cei care am trăit lângă Părintele Paisie știm că avea un „buton”, ca să spun așa, pe care, dacă-l apăsați, își ieșea din fire. Dacă voiați să-l necăjești, trebuia să-i spui: „Părinte, cutare a zis ca tu ai spus cutare lucru” (pe care el nu-l spusese). Asta nu suporta. Îl invita pe acela la un „ceai” pe care nu avea să-l uite toată viața. Cum însuși spunea: „L-am făcut praf”. De multe ori, când mâncam sau chiar atunci când stăteam în biserică, mai spunea câte-o glumă, iar noi râdeam, sau imita pe cineva într-un fel amuzant. Râdeam, avea mult umor, dar spunea lucruri frumoase. Aceasta e partea omenească a sfinților.

Apostolii nu s-au sfiit să descrie în Noul Testament, în Faptele Apostolilor, partea omenească a Bisericii, tulburările din acea vreme, neînțelegerile, ereziile.

Când s-a certat Apostolul Pavel cu Varnava și cu Marcu în Cipru, așa de rău s-au supărat, încât s-au despărțit și n-au mai mers împreună la propovăduire. Dimas, care era împreună-propovăduitor cu Pavel, s-a despărțit la un moment dat de Biserică, L-a tăgăduit pe Hristos și a devenit preot idolesc. Dintre cei șapte diaconi aleși prin Duhul Sfânt pentru slujirea Bisericii din vremea aceea, Nicolae a părăsit Biserica și a ajuns eretic.

Dar cea mai mare sminteală, care a fost? Trădarea lui Hristos. Hristos a fost lângă cei doisprezece Apostoli. El însuși i-a ales, le-a dat harul apostolicesc, le-a dat putere, au facut minuni în numele Lui, și totuși cel care L-a trădat pe Hristos a fost ucenicul Lui, nu un

dușman. Primul care a mers în iad după pogorârea lui Hristos la iad nu a fost un eretic sau un închinător la idoli, ci Apostolul Iuda. Înțelegeți, deci, că Apostolii, descriind lucrurile acestea fără a le ascunde, ne ajută să înțelegem că **Biserica** este într-adevăr ceea ce spunem, dar, în același timp, este formată din oameni, nu din îngeri. Prin urmare, este firesc ca în Biserică să existe sminteli, să existe căderi, neputințe omenești, fie din partea credincioșilor, fie din partea clericilor. Trebuie să învățăm să nu ne smintim, și toate aceste lucruri să le vedem din altă perspectivă.(...) Dacă oamenii Bisericii au căderi, asta nu înseamnă nimic pentru noi, deoarece e firesc, ca oameni, să cadă. Undeva în *Pateric*, un tânăr monah zice: „Ai auzit, Avva, cutare monah a plecat din pustie și s-a dus în lume”. Și zice Avva: „Te minunezi, copile, de cel ce a plecat? Minuneaza-te de cei ce au rămas. A plecat unul, dar au rămas o sută”. Este firesc să cadă, suntem în prima linie a frontului, suntem în plin război. Este oare atât de neobișnuit să avem morți, să avem răniți atunci când e război? Ai de-a face cu diavolul, cu patimile tale – cu un război nemilos. Se poate oare ca toți să învingă? Iar pe frații noștri răniți trebuie să-i ardem pe rug? Nu trebuie să aibă parte de iubire, de iertare, de bunăvoință din partea noastră? Și cine a spus că adevărurile Evangheliei se judecă după smintelile omenești? Acestea nu stau pe judecata omenească, ci pe cuvântul lui Dumnezeu și pe duhul Sfinților. **Biserica ni-L aduce în prim-plan pe Hristos, nu pe oameni. Noi suntem neputincioși și încercăm fiecare să ne ținem pe picioare. Și cine judecă pe cine? Cei fără de păcat îi judecă pe cei păcătoși? Îi judecă pe ceilalți și pretind de la aceștia lucruri pe care ei nici în vis nu le pot împlini? Să fim deci liberi, echilibrați, dar în aceste încercări ale Bisericii să luăm crucea lui Hristos, căci nu contează dacă ne batjocoresc – e prețul faptului că suntem creștini. Oamenii pun asupra noastră eticheta Bisericii. Cu bucurie le primim pe toate, pentru că preferăm de mii de ori să luăm asupra noastră ocară lui Hristos decât vremelnicia și păcatele acestei lumi. Și putem să le spunem celor ce au bunăvoința să înțeleagă că Biserica este un spital duhovnicesc, iar într-un spital sunt și doctori și asistenți, și vizitatori și oameni care s-au vindecat, dar mai ales sunt oameni bolnavi. Și nu poți zice: „Ce spital învechit mai e și ăsta, care e plin de bolnavi?”. Sigur, nu se vor vindeca toți cei din spital, unii vor muri, cu deosebirea că morții din Biserică pot fi înviați prin puterea Stăpânului Hristos. Aceasta este minunea, că în Biserică cel mort prin păcat poate învia într-o viață veșnică. Toți avem nădejdea mântuirii.**

(Sursa:<https://ortodoxiatinerilor.ro/tinerii-biserica/theologica/22309-este-firesc-ca-in-biserica-sa-existe-sminteli>)

Cuvânt la Sfânta Cuvioasă Parascheva

Sfânta Cuvioasă Paraschiva s-a născut acum 1000 de ani în satul Epivata din ținutul Traciei, din părinți de neam mare, bogați și buni creștini. Pe copila lor ei o crescuseră în dragostea și frica lui Dumnezeu. De mică, copila Paraschiva era o adevărată creștină, care cunoștea și practica virtuțile creștine, mai mult chiar decât părinții ei. Iubirea de săraci mai ales o caracteriza. Cu voia sau fără voia părinților, mica Paraschiva da tot ce avea săracilor. De multe ori, se dezbrăca de hainele ei frumoase, curate și scumpe, pentru a îmbrăca cu ele pe câte un copil sărac în zdrențe, schimbând cu acesta haina de cerșetor.

Adesea, părinții o certau pentru acest fapt, dar Paraschiva nu putea să sufere trecând pe alături de copii de seama ei în zdrențe, fără ca ea să nu facă ceva pentru ei. Odată, ieșind din biserică, auzi un glas care-i șopti: „ Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze. Pleacă îndată din casa părinților și intră într-o mănăstire de maici din Iradia Pontului, unde petrecu 5 ani în post aspru și continuă rugăciune. Copila Paraschiva, care n-avea decât 10 ani la intrarea în mănăstire, uimi pe celelalte viețuitoare prin viața ei, prin tăria credinței și dragostei ei, prin practica scrupuloasă a vieții monahale. Pleacă însă de aici după 5 ani la locurile sfinte, să calce pe urmele și drumurile străbătute de Domnul. Și intrând într-o mănăstire de pe malul Iordanului, în același fel de viață aspră, în rugăciuni pentru ea și lumea necăjită din afară, în viață cu adevărat pustnicească, trăiește până la vârsta de 25 de ani, când îngerul Domnului, arătându-i-se în vis, îi poruncește să vină în ținutul părinților săi, pentru ca acolo să-și dea duhul în mâinile Domnului, iar trupul să-i rămână țării sale. Și împlinind porunca dumnezeiască, vine în țara sa, unde, petrecându-și viața lângă biserica satului, după 2 ani, la vârsta de 27 de ani, își isprăvește viața de aici, pentru a se muta cu duhul în ceruri.

Trupul ei fiind îngropat, multă vreme trecu; și îngropându-se odată lângă ea un om păcătos, oamenii îi găsiră sfintele ei moaște neputrezite și pline de o mireasmă plăcută. Unul din gropari, având peste noapte un vis, i se porunci a scoate aceste sfinte moaște, căci ele sunt pline de puteri minunate. Corpul Sfintei Paraschiva, care în scurta viață pământească mult s-a trudit, prin osteneala cea pustnicească, prin desele îngenuncheri și asprele înfrânări de tot felul, a fost cu mare cinste dezgropat și așezat, în cântări și laude, în biserica Sfinții Apostoli din Epivata. Multe minuni și multe vindecări săvârșind, moaștele sale au fost mutate la Târnova, de aici la Belgradul sârbesc și apoi în Țarigrad. Iar domnitorul țării Moldovei, evlaviosul Vasile Lupu, plătind bani mulți turcilor stăpânitori, le aduse cu mare alai la Iași, așezându-le în Biserica Sfinții Trei Ierarhi, iar urmașii săi, în zilele cele mai de pe urmă, mutându-le în Mitropolia Moldovei. Și aici, ca și în celelalte cetăți, Sfânta Paraschiva multe minuni a săvârșit. Și astăzi, ca și altă dată, cei ce se închină Domnului cu credință și cer ajutorul ei sunt ascultați. Să citească și să se intereseze toți cei ce nu știu și vor vedea că dacă cultul Sfintei Paraschiva este atât de răspândit la noi, dacă Cuvioasa a devenit atât de populară în țara noastră, aceasta se datorează darului său de a alina suferințele sufletești și trupești ale celor ce sunt în nevoi.

Doctrina creștină nu este o învățătură sortită să rămână închisă între scoarțele câtorva cărți. Ea este viață. De aceea, un mare scriitor creștin spune că sufletul este de la natură creștin, cu alte cuvinte, că ceea ce este normal, natural, este viața creștină. Dacă biserica creștină a luptat în toate timpurile cu moravurile vremurilor pentru a întrona viața creștină în lume, nu înseamnă că ea a luptat cu normalul pentru a împământenii o viață străină naturii noastre umane. Nu, ci ea luptă pentru a converti sufletul omenesc pervertit. Creștinismul este viața. El poate fi admirabil trăit până în cele mai mici amănunte și detalii. Dovadă avem pe toți sfinții bisericii noastre. Ce ne învață ei, decât că religia creștină este perfect viabilă, că orice ființă umană poate să o trăiască! Prin urmare, prăznuirea sfinților ne deschide ochii minții și ne face să luăm îndemn pentru a trăi și noi învățătura creștină. Sfinții, cu viața lor, rămân pentru noi modele vii de urmat, de aceea, Biserica îndeamnă și cheamă pe toți la sfințenie. (...)

Sfințenia, adică realizarea creștinului într-un om este posibilă oricând. Dacă este greu să părăsești lumea, pentru a primi de bunăvoie ostenele pustniciei în vederea mântuirii pe

care o căutăm, apoi nu este absolut necesar a face acest lucru. Cine o face, de mari dureri se învrednicește. Aceștia pot deveni modele de viață creștină, aceștia sunt cei care pot să încălzească inima noastră pentru dorul veșniciei, s-o întărească în credință și virtute, să ne ajute în rugăciuni și în necazuri, ca unii care de prea mari daruri s-au învrednicit. Mare lucru este acesta, dar el nu se cere de la noi toți. **Pentru noi, destul este să ne nevoim și să urmăm poruncile Bisericii: fă binele, ferește-te de rău, ajută pe săraci, iubește pe Dumnezeu și pe aproapele, nu face nici un rău nimănui, muncește în mod cinstit, cercetează, iubește și ajută Biserica etc. Harul dumnezeiesc este gata să se reverse peste oricine face acest efort și reușește să urmeze învățătura Domnului.**

Exemplele sfinților ne întăresc și ne încurajează; când este vorba de viața noastră sufletească și de modele de suflete alese, pe care să le luăm ca exemplu, avem destule: sfinți care au murit pentru credință, sfinți care au trăit din copilărie viața creștină, ca Sfânta Paraschiva, sfinți care, în prima parte a vieții lor păcătoși fiind, s-au întors la Dumnezeu, sfinți copii, sfinte femei, cuvioase sau din lume, sfinți cuvioși călugări sau trăind în lume ca și noi. Iată atâtea modele de viață creștină, pe care Biserica ni le pune înaintea. Printre ele, Sfânta Cuvioasă Paraschiva strălucește ca un luceafăr. Și mai ales când rămășițele ei pământești sunt aproape de noi; când numele ei nu este doar un nume pierdut în istorie, ci e legat în fața noastră de trupul cu care a câștigat sfințenia și mântuirea, exemplul vieții ei este mai puternic, mai îmbietor. Sfânta Paraschiva este pentru noi un dascăl al sfințeniei prin viața și sufletul său, o siguranță a sfințeniei, un semn vorbitor și îmbietor către sfințenie prin sfintele sale moaște. Fie ca pomenirea vieții ei de astăzi să trezească în noi dorul pentru o viață sfântă, să nască în noi curajul de a ne apropia de această viață creștină, care și pentru noi a fost dată, care de oameni ca și noi a fost realizată. Amin.

(Pr. Petre F. Alexandru în *Glasul Bisericii* nr. 8-9, 1956).

PROGRAM

Duminică, 13 octombrie 2019, ora 11 am – Sfânta Liturghie
(Pilda semănătorului);

Luni, 14 octombrie 2019, ora 10 am – Sfânta Liturghie
(Sfânta Cuvioasă Paraschiva);

Duminică, 20 octombrie, ora 11 am – Sfânta Liturghie
Baptismală (Vindecarea demonizatului din ținutul
Gherghesenilor);

Duminică, 20 octombrie, ora 1 pm – agapă festivă de
Thanksgiving.